

L'única eficiència, la política d'estat

El més greu és, però, que el que és absolutament inviable és la Catalunya autònoma.

En aquests moments d'incertesa per al nostre país, després d'unes eleccions autonòmiques que han tornat al Govern de la Generalitat la coalició que va gestionar l'autonomia gairebé un quart de segle, amb una greu crisi econòmica, un atur en augment, les prestacions i serveis públics en risc de minvar fins a límits de territoris extraeuropeus, cal dir sense embuts que el diagnòstic fet per Reagrupament i les seves receptes per superar aquesta situació són plenament vigents.

Fa uns dies que notables dirigents polítics espanyols avisen de la propera inviabilitat d'Espanya, segons el seu criteri, per culpa de les autonomies, sempre mirant cap a Catalunya, el seu cost i la "descoordinació" que impliquen. És ben cert que el "café per a tothom" que la transició espanyola es va inventar per a tapar Catalunya i les seves aspiracions nacionals ha estat un

invent molt poc reïxit que ara, veurem fins quan, només defensa Rodríguez Zapatero.

El més greu és, però, que el que és absolutament inviable és la Catalunya autònoma, una Catalunya que genera uns recursos econòmics que no pot retornar als seus ciutadans en forma de benestar, ni en ajuts a les seves empreses, ni a la pagesia ni als seus estudiants ni a la recerca ni a tantes i tantes responsabilitats que tot país modern i just ha de donar als seus ciutadans.

El nou govern autonòmic ja ha tornat a iniciar la dinàmica d'intentar fer eficient un sistema impossible. Amb l'espoli fiscal, amb la manca de poder polític, amb les institucions financeres sense cap control català, amb la dependència energètica, només amb la ridícula força d'una diputació, Catalunya no pot fer front a cap repte important per al seu present ni per al seu futur.

Cal treballar sense defalliment per aconseguir la majoria política que porti Catalunya a disposar de les eines necessàries per fer possible la plenitud nacional, és a dir la plena capacitat de decidir el seu destí.

Joan Carretero
President de Reagrupament

La lluita per la llibertat de la nostra nació continua i revifa en un sentit nou, ja que Espanya a hores d'ara ha obert un front global advers a Catalunya, on cada àmbit de la nostra vida es convertirà en una trinxera. Reagrupament Independentista ha de ser-hi, i hi serà fins que assolim el nostre objectiu: la independència i la regeneració democràtica. Les eleccions municipals són sens dubte una nova oportunitat per ser presents entre la societat. L'acord de coalició per presentar una candidatura única independentista transversal i oberta a Barcelona s'ha posat en marxa, és un fet, i Reagrupament hi ha tingut un paper cabdal, tancant un acord generós i flexible, per tal que, un cop posada la primera pedra, permeti ampliar la coalició a d'altres forces. Un projecte lleial i compromès, que projecta una imatge de solidesa i solvència sobre Reagrupament, alhora que respecta la seva independència. Un acord de consens entre tots els districtes de Barcelona de Reagrupament, que, mitjançant els seus coordinadors, l'han ratificat per unanimitat. El més important és renovar el seu compromís personal per tal d'assolir l'èxit en aquest nou repte.

Ara i sempre, la proximitat amb la ciutadania, el tu a tu, ha format part del codi genètic de la nostra associació; per aquest motiu neix El butlletí de Reagrupament Barcelonès que ara us presento; una nova eina que ens ajudarà a millorar la comunicació tant externa com interna de la nostra associació i seguir estreyent els vincles entre organització, associats i simpatitzants. Per això us encoratjo que us el feu vostre, que hi participeu i en feu difusió.

En aquesta primera edició us vull presentar el consell de Barcelona, format pels nostres coordinadors de districte i els coordinadors del Barcelonès Nord i Sud i també de la Junta Executiva Comarcal, que permetrà donar el suport als diferents districtes, així com integrar i donar sentit unitari a un àmbit d'actuació polític singular, com és l'àrea metropolitana de Barcelona.

El consell i la Junta estan formats per un equip de reagrupats fantàstics, tots ells a la vostra disposició; persones que posen al servei del país la seva capacitat i dedicació, i per això dignes del nostre respecte i reconeixement. Jo mateix, com a pare, com a treballador i com a reagrupat, sé el cost que representa fer política més enllà del que hauria de ser la normalitat de tenir una feina i una família. Vull expressar, vagi per endavant, el meu agraïment a tots ells, i permeteu-me que ho personalitzi en el Joan Llacuna, que ha acceptat les funcions de secretari del Barcelonès i ha esdevingut una peça clau de tot aquesta estructura humana que assumeix amb força el sentit del nostre projecte.

El camí cap a la independència és llarg. Estic segur que aviat farem la primera celebració junts el proper 10 d'Abril a Barcelona amb l'èxit a la consulta al cap i casal de Catalunya. La gent de Reagrupament direm "sí, volem, sí, podem". No hem canviat el nostre mètode: patriotisme i dignitat al servei de la llibertat del nostre poble.

Visca Catalunya Lliure!

Marc Viñolas
Coordinador del Barcelonès

Sudan del Sud, una victòria aclaparadora

La internacionalització de les reivindicacions dels moviments independentistes és una dimensió de gran importància per al seu èxit final, al Sudan del Sud i arreu.

Les dades assenyalen que el Sí a la Independència ha guanyat de forma aclaparadora al Sudan del Sud. Entre el 9 i el 15 de gener es va celebrar un referèndum d'autodeterminació, els resultats del qual s'han donat a conèixer ara. En total, el 99.83% dels votants s'hi han pronunciat a favor. Una dada que deixa poc marge al dubte. Sudan del Sud, un territori enorme, de més de 600.000 km², serà un estat independent, si res ho canvia, el proper 9 de juliol.

La gènesi d'aquesta consulta cal cercar-la en l'acord que es va assolir el 2005, i en virtut del qual es posava fi a la Segona Guerra Civil sudanesa, que havia enfrontat diversos bàndols tant al nord –majoritàriament àrab i musulmà– com al sud –on dominen la població negra, i de religió animista o cristiana. Ja en aquell moment, els actors internacionals, des de l'ONU, com la Unió Africana, i les grans potències (Estats Units, Xina, Israel), i els estats veïns (Egipte, Líbia, Etiòpia, Uganda, Kenya), s'havien interessat per una contesa que havia donat lloc a milers de morts i protagonitzat episodis tan cruels com la situació de Darfur, regió situada a l'Oest del Sudan, limítrof, doncs, amb el Sud. Naturalment, era un interès lluny de ser altruista, atès que qualsevol canvi en aquesta part del continent africà, pot tenir conseqüències del tot imprevisibles de caire geopolític, estratègic, polític i, també religioses. No debades, el Sudan del Sud és un territori que concentra el 80% de les reserves de petroli del conjunt del Sudan. Unes reserves que actualment són explotades per companyies asiàtiques (xineses i malaisies, concretament), però que interessan d'allò més als Estats Units i a altres potències occidentals. Això explica la prudència amb què les actuals dues grans potències mundials han tractat la celebració del referèndum, conscients com eren que una actitud massa connotada en un sentit

o en un altre podria condicionar el futur de l'explotació petrolífera. Així, el cas del Sudan del Sud recorda altres casos, on la qüestió nacional es troba íntimament imbricada amb un element tan estratègic com és el petroli o el gas. Penso en els casos de –salvant totes les distàncies–, el Kurdistan Meridional, l'Iraq i, més concretament, el futur de la ciutat de Kirkuk o, fins i tot –i encara salvant més distàncies–, el d'Escòcia mateix.

En el cas del Sudan del Sud, a més, s'hi afegeixen altres components, com són el control d'enormes recursos hídrics (aigua) de la conca del riu africà per excel·lència –el Nil–, els quals interessaven sobremanera un país que en necessita en quantitats cada cop més grans (Israel). Tampoc no podem oblidar la ja esmentada divisió religiosa entre el nord i el sud, que ha esdevingut de gran importància, atès que el Sud es negava en rodó a aplicar la llei islàmica, la xaria, mentre que, per al nord, era una condició innegociable.

També cal tenir en compte, en aquest sentit, la posició estratègica del Sudan del Sud dins del continent africà, atès que constitueix el territori de transició entre el nord musulmà i el sud animista i cristià. Per això mateix, és un objectiu dels moviments que pretenen expandir la influència islàmica cap al sud i, més concretament, cap a la zona dels Grans Llacs, sense oblidar Kenya o Tanzània. I dels qui s'hi oposen. Uns moviments que, en determinats casos, tant els uns com els altres, no han dubtat en recórrer a la violència, i que han generat una espiral que amenaça de desestabilitzar tota la regió.

Un cop constatat que la Independència ha estat votada per una majoria abassagadora dels prop de 4 milions de persones del Sudan del Sud, i doncs, que l'adveniment d'un nou estat és qüestió de pocs mesos, la comunitat internacional, començant pel mateix Secretari General de l'ONU, Ban-Ki-Moon, vol centrar la seva atenció en aquells temes que encara cal resoldre definitivament.

Aquests són la delimitació concreta de la frontera, el repartiment dels recursos energètics i, de forma particular, el futur de la ciutat d'Abyei i de la regió homònima, que és reclamada tant pel nord com per les autoritats del Sud. Sense cap mena de dubte, seran unes negociacions que es perllongaran encara unes setmanes, durant les quals no es poden descartar esclats puntuals de violència, tenint sempre present que el conjunt del Sudan porta més de 50 anys d'instabilitat endèmica, i que no és realista pensar que la independència del Sud elimini de soca-rel, el pòsit que això ha generat en una de les societats més pobres del món.

Fetes aquestes consideracions, de la Independència del Sudan del Sud es pot concloure la rellevància que la comunitat internacional ha jugat en el seu resultat final. Cal tenir en compte que els moviments activistes transnacionals han desenvolupat un paper clau en la conscienciació dels desastres que ha viscut tot el país en els darrers anys. I aquesta sensibilització ha impactat en els mitjans de comunicació de masses i, de retop, naturalment, en els governs i en les organitzacions internacionals –tals com les ja esmentades ONU i la Unió Africana. D'aquesta manera es demostra, de forma fefaent, que la internacionalització o la globalització de les reivindicacions dels moviments independentistes és una dimensió de gran importància per al seu èxit final. Al Sudan del Sud i arreu.

Josep Sort

**Fes-te
fedatari
CONSULTA
SOBRE LA
INDEPENDÈNCIA
A BARCELONA**

Participa-hi!

El 10 d'abril, Barcelona decideix

El 10 d'Abril se celebrarà l'última onada de la consulta sobre la independència, iniciada ara fa més d'un any a Arenys de Munt i que culminarà a la capital catalana.

En el nou context polític, resultat de les últimes eleccions al Parlament de Catalunya, la consulta sobre la independència segueix sent tant necessària com abans. Els atacs a la nostra nació per part de l'estat espanyol no només no s'han aturat, sinó que són més furibunds que mai, i, davant d'aquest fet, tenim la mateixa resposta tèbia i ambigua per part del nostre govern. En el fons, res no ha canviat. La llibertat del nostre poble segueix necessitant de la mobilització ciutadana perquè estiri la nostra classe dirigent cap a posicionaments reals que defensin la nostra independència.

És molt trist escoltar les declaracions del President de la Generalitat, Artur Mas, justificant ara que no anirà a votar perquè és "el president de tots". Sembla doncs que els prop de 800.000 catalans que acabarem participant en la consulta sobre la independència no formem part d'aquest poble que el President governa.

Convergència torna amb l'ambigüitat respecte a la consulta, que result dient que votaria sí, però ara no toca anar a votar. La realitat, però, és que ara sí que toca, ho vulguin o no els nostres dirigents, perquè així ho ha decidit el poble.

Concretament, el 10 d'Abril del 2011, la quasi totalitat dels membres del govern de la Generalitat està cridada a les urnes, i dependrà d'ells fer creïble el seu discurs sobiranista.

David Vinyals

L'entrevista

"La sentència crea un precedent molt perillós"

Parlem amb Teresa Casals, mestra, filòloga, membre de la Plataforma per la Llengua i coordinadora de la territorial de Reagrupament-Badalona

La sentència del Tribunal Suprem, que dona la raó a uns pares que demanaven que els seus fill poguessin tenir el castellà com a llengua vehicular dels seus aprenentatges, ha aixecat una gran polseguera. Considera que n'hi ha per tant?

Crec que la nostra societat encara s'ha mobilitzat poc. Considero que aquesta sentència crea un precedent molt perillós perquè posa en perill la metodologia de la immersió, crea una gran incertesa i desorientació en l'estament educatiu i fa trontollar el model d'escola catalana i ho fa sense cap argument pedagògic, només per instrumentalització política. Recordo que en Joan Carretero, durant la passada campanya electoral, ja advertia dels perills que comportaria la primera sentència, la del Tribunal Constitucional que vam conèixer en plena revetlla de Sant Joan. Malauradament, les seves advertències en matèria lingüística, com en moltes d'altres, tenien fonament.

Actualment, tenim un bon model d'escola?

El nostre actual model d'escola, globalment, és molt millorable. L'escola catalana que Reagrupament preconitza i avala és aquella que tingui com a objectiu l'excel·lència i que permeti desenvolupar totes les potencialitats del seu alumnat. No volem una escola de mínims, de la mateixa manera que no volem una societat de mínims. S'ha de procurar ajudar els alumnes, tots els alumnes, perquè, en acabar l'ensenyament obligatori, tinguin un nivell suficient, però s'han de dedicar molts esforços perquè aquells nois i noies amb talent tinguin uns mestres que els esperonin i els ajudin a assolir objectius d'excel·lència. Necessitem joves molt ben preparats per fer front als reptes de la nostra societat.

Des del punt de vista lingüístic, per què el català ha de ser la llengua vehicular dels ensenyaments?

Miri, nosaltres som una nació i una nació té dret a dissenyar el model

d'escola que considera necessària per aconseguir ciutadans preparats i arrelats al país. Catalunya ha tingut i té un allau d'immigrants que desconeixen la nostra llengua. El català és una llengua d'abast mitjà assetjada per terra, mar i aire, amb molt poca presència als mitjans i a l'oci. Si volem que tots, tots, els ciutadans de Catalunya la coneguïn i la puguin usar, ho hem d'aconseguir a l'escola. Nosaltres, de moment, formem part de l'estat espanyol i, per llei, els nostres alumnes, en acabar l'escolaritat obligatòria, han de ser competents en català i en castellà, com a mínim. L'alumnat que té el català com a llengua habitual a casa no té cap problema per assolir aquests objectius, però l'alumnat que no té el català com a primera llengua cal que, a l'escola, visqui un procés d'immersió en llengua catalana per compensar la poca o nul·la presència d'aquesta llengua en el seu entorn habitual.

Quins són els resultats lingüístics que s'han obtingut fins ara aplicant la metodologia d'immersió a les nostres escoles?

En aquest moment, el sistema educatiu català en relació amb el programa d'immersió és observat per investigadors de tot el món, que li reconeixen l'èxit i l'apliquen en d'altres situacions semblants. Vostè m'ha preguntat pels resultats concrets.

Doncs bé, avaluacions realitzades al final de l'educació primària i coordinades per l'Institut Nacional de Calidad y Evaluación del Sistema Educativo (INECSE) indiquen que les competències bàsiques que l'alumnat català té en castellà són equiparables a les que tenen els estudiants d'altres indrets de l'estat espanyol. Per dir-ho planer i entenedor: un nen de Burgos és igual de competent en llengua castellana que ho és un nen d'Olot. I cito Olot ben a consciència perquè no fa gaire un exconseller d'Educació deia que a Olot hi havia nens que no sabien castellà. I si ens fixem en els resultats del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu de 2008, els alumnes de 4t. D'ESO diuen tenir un coneixement alt o molt alt tant de català (90'3%) com de castellà (94%). Ja ho veu. Les sentències no tenen cap fonament pedagògic ni lingüístic. Al darrera hi ha, només, l'obsessió d'un estat homogeneïtzador com Espanya que no entén la diferència i que veu en la confrontació lingüística una ocasió més per afeblir-nos com a poble.

M'ha dit que investigadors de tot el món reconeixen l'èxit del programa d'immersió. Per què?

Perquè Catalunya és un dels pocs països del món amb un sistema educatiu que garanteix que, a la fi de l'escolarització, els alumnes tinguin una bona competència en les dues llengües oficials, perquè no hem segregat l'alumnat per raó de la llengua que parli a casa i perquè garantim la cohesió social i la igualtat d'oportunitats... Tot això no ens ho pot discutir ningú i, malgrat tot, ja veu com reaccionen... des de fora i des de dintre. Hi ha certs partits polítics que tenen com un objectiu electoral clau, la confrontació lingüística.

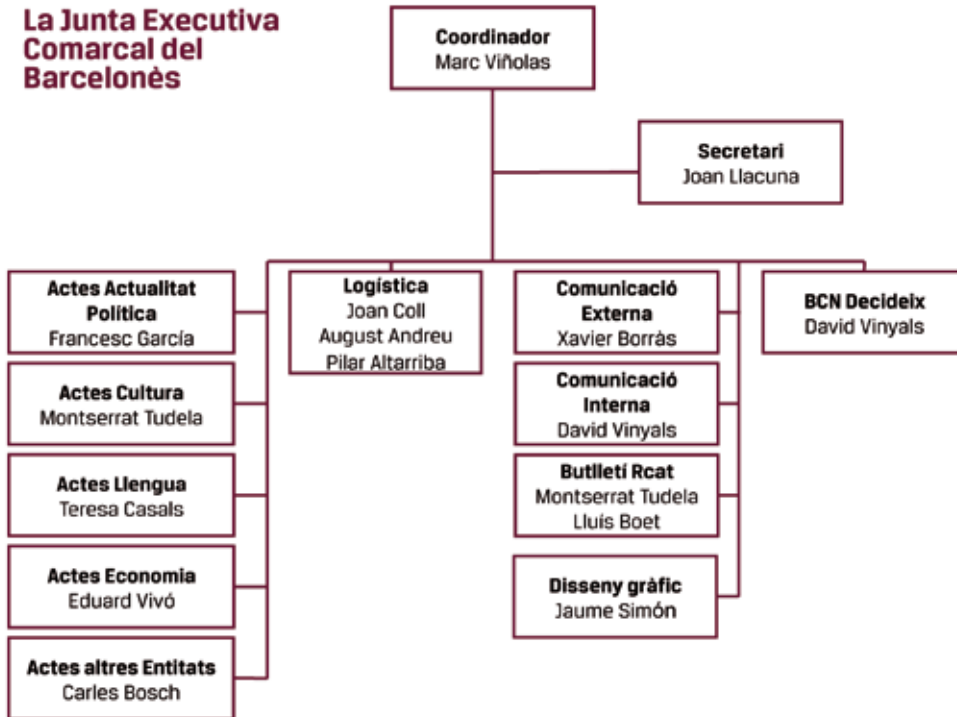
Voldria afegir-hi alguna cosa?

Sí, m'agradaria acabar amb una frase del malaguanyat Joan Solà: "Sense dignitat nacional no hi pot haver dignitat lingüística".

Reagrupament Barcelonès

La gràfica

La Junta Executiva
Comarcal del
Barcelonès

Propers actes

9.02.11 - Jornada de formació de fedataris per la consulta sobre la independència a Barcelona
A les 19.30 hores

10.02.11 - Tertúlia política oberta a tothom. Convidat especial: Carles Móra
A les 20.00 hores

Els dos actes tindran lloc a la seu de Reagrupament C/Malgrat, 93

*Transport: Bus 47 i 50
Metro Fabra i Puig*

Llibres recomanats

És Catalunya un país impossible?

Quim Torra. *Viatge involuntari a la Catalunya impossible*. Edicions Proa: Barcelona, 2010

El primer que cal dir d'aquesta obra, que va obtenir el XX Premi Carles Rahola d'assaig, és que no es tracta pas d'un assaig convencional, perquè recorre a la ficció per a fer-nos arribar el món del periodisme català d'abans de la guerra amb l'aproximació a tres figures poc conegudes: Lluís Capdevila, Àngel Ferran i Francesc Madrid. El llibre, que porta com a subtítol Tres periodistes oblidats i l'espectre d'Eugeni Xammar, també pot ser llegit en clau personal de l'autor mateix, com una segona part de Ganimetades suïsses, llibre autobiogràfic i sovint hilarant que explica el tomb vital de Torra després d'abandonar la seva activitat professional en una multinacional d'assegurances per

emprendre la biografia d'Eugeni Xammar. La sort del nostre periodisme republicà: culte, modern, cosmopolita i catalanista, és indissociable a la del país sencer. Per això, els tres periodistes que l'autor fa reviure, com Xammar, Just Cabot i tants d'altres, pateixen el mateix trencament que va experimentar Catalunya, país que Torra qualifica d'impossible. Nosaltres no volem semblar il·lusos dient que aquest projecte de Catalunya ha estat impossible fins ara, però només fins ara.

Quan Catalunya era un Estat i tenia reis

Stefano Maria Cingolani. *Pere el Gran*. Ed. Base: Barcelona, 2010

El professor Cingolani emprèn amb ambició la biografia d'un dels reis catalans de quan teníem un estat i, a més, guanyàvem les

batalles ni més ni menys que als francesos. Que érem allò més semblant a un estat en plena Edat Mitjana ho avala Pierre Vilar, a qui el prologuista cita molt oportunament. Cingolani incorpora nova informació i resultats de la recerca recent i alhora aconsegueix un llibre accessible al lector no especialitzat. L'autor revisa la figura del conqueridor de Sicília, que presenta amb més capacitat político-militar, visió estratègica i habilitat diplomàtica que la imatge paternalista de líder magnànim i providencial, com se l'havia considerat fins ara. Certa percepció popular ha preferit el seu pare, Jaume I, però aquesta obra ens fa veure el rei Pere més dotat políticament i conscient de la necessitat d'esmenar l'error patern de dividir el territori. Llibres com aquest són necessaris, atès que l'anàlisi de la pròpia història ens acostava a allò que es fa en tot país normal.

Humor

